

صنعت کفش یک صنعت پُر زحمت است

◀ زهرا خورشیدی / تبریز

در بخش گفتگو با پیشکسوتان صنعت کفش، این بار به سراغ «محمد سلیقه دار» از صنعتگران قدیمی و با تجربه تبریز می‌رویم. وی بیش از سه دهه از عمر خود را صرف تلاش در عرصه تولید کفش کرده است. از سخنانش می‌توان فهمید که کم و کاستی‌های موجود در صنعت سختی‌های زیادی را به وی تحمیل کرده و او را بسیار آزرده خاطر کرده است. خلاصه این گفتگو را می‌توانید در زیر بخوانید:

گفتگو: آیا کفش‌های تولید شده به روش تزریق، نمی‌تواند در پیشبرد صنعت کفش تبریز موثر باشد؟ به بیان دیگر، این محصولات دارای چه کم و کاستی‌هایی هستند که به گفته شما در قیمت و کیفیت در سطح پایین‌تری قرار گرفته‌اند؟

یکی از نقص‌های مهم این سیستم تولید بالا بودن مانور هزینه می‌باشد. در این سیستم تولید تعویض یک ماهیچه حدود صد میلیون هزینه می‌طلبد. در نتیجه تولیدکنندگان ناچارند مدت طولانی را با یک مدل کار کنند. بنا بر این تنوع زیاد مدل و رنگ در این روش تولید ممکن نیست. از سوی دیگر کیفیت کفش‌های تزریقی چندان مطلوب نیست و به غیر از کشورهایی مانند عراق

مستقیم و تاثیر آن بر بدنه تولید ما - که حدود پانزده سال پیش آغاز شد - سیستم تولید را تحت الشعاع قرار داد.

گفتگو: ورود این روش تولید صنعت کفش را از چه زوایایی تحت الشعاع قرار داد؟ توضیح دهید.

تبدیل روش تولید به تزریق، در مرحله اول موجب شد که کارگر ماه‌روزبه روز کمتر شود. پس از مدت کوتاهی تولیدکنندگان کفش چرمی مرغوب با کمبود شدید نیروی کار ماهر و متخصص مواجه شدند. از طرفی ارزان قیمت بودن کفش‌های تزریقی نسبت به کفش‌های چرمی اعلا، که به تفاوت کیفیت آن دو باز می‌گردد، موانع دیگری را پیش روی صنعتگران نهاد و تولیدی‌های بسیاری را با شکست مواجه کرد.

گفتگو: شما به عنوان یکی از پیشکسوتان تولید کفش تبریز که چندین دهه از زندگی تان را وقف تلاش در این عرصه نموده‌اید، حرکت صنعت کفش به سمت توسعه را در این سالها چگونه ارزیابی می‌کنید؟

به نظر بنده صنعت کفافی تبریز که در تولید کفش‌های چرمی اعلا زبانزد و معروف بود سیر نزولی داشته است و محصولات روز به روز کیفیت خود را از دست داده‌اند و در بین اجناس تولید شده کنونی دیگر از کفش‌های بادوام و لایق گذشته خبری نیست.

گفتگو: علت این امر را توضیح دهید.

فکر می‌کنم ورود روش تولید تزریق

تولیدی کفش لواء

مدیر تولید: رضا لواء

تولید کننده انواع کفش زنانه

مجلسی، اسپورت و غیره

سپهسالار، کوچه بابکان، پلاک ۲۳۰
طبقه اول

تلفن: ۳۳۹۳۵۷۳۹
۳۳۹۴۲۴۳۰
تلفن همراه: ۰۹۱۲۱۴۶۴۹۰۶

رهبان در پوست یکایک پیروان رفته و انرژی و امید
در آنان می‌دمند.

یکی از نقص‌های مهم این سیستم تولید بالا بودن مانور هزینه می‌باشد. در این سیستم تولید تعویض یک ماهیچه حدود صد میلیون هزینه می‌طلبد. در نتیجه تولید کنندگان ناچارند مدت طولانی را با یک مدل کار کنند. بنا بر این تنوع زیاد مدل و رنگ در این روش تولید ممکن نیست

تولید کفش در مدارس و دانشگاه‌ها و تاسیس دانشکده‌های تولید کفش علاقه جوانان را به این صنعت افزایش دهیم و صنعت کفشی را به صورت علمی و منطبق با اصول جهانی آموزش دهیم. چرا که با پیشرفت سریع تکنولوژی و تحول ایجاد شده در صنایع جهان ارائه آموزش با روش‌های سنتی گذشته و ادامه تولید با این روش‌ها ممکن نیست. در ۱۰ سال آینده نیروی جدید متخصص نخواهیم داشت مگر با مدارک تحصیلی و به صورت فارغ التحصیلان این رشته.

یکی از مشکلاتی که تولیدکنندگان با آن روبرو هستند، مشکل عدم نقدینگی در بازار است. نظر شما در این رابطه چیست؟ به نظر شما خرید و فروش به روش کنونی چه موانعی را پیش روی صنعتگران قرار داده است؟

می‌توان گفت که عمده‌ترین عامل شکست تولید در سال‌های اخیر، همین مسئله عدم وجود نقدینگی است و مناسفانه این معضل روز به روز گسترده تر می‌شود. اکنون پولی که به بازار می‌رود تا مدت طولانی به دست تولیدکننده باز نمی‌گردد. برای تبدیل چک به وجه نقد نیز ۳۰ درصد مبلغ کسر می‌شود. پرداخت نسیه‌ای و کسر درصدهای سرسام آور آفت بزرگ تولید محسوب می‌شود زیرا تولید با سرمایه و پول نقد به چرخه ادامه می‌دهد و سر پا می‌ایستد. این معضل تولیدکنندگان بسیاری را به مرز ورشکستگی کشانده است.

به نظر شما عامل رواج این نوع خرید و فروش در بازار چیست؟

شناسایی دلایل علمی این مسئله و رفع آن به عهده کارشناسان متخصص می‌باشد و ما فقط می‌توانیم دیدگاه خود را بیان کنیم که ممکن است غیر علمی باشد. به اعتقاد بنده ضعیف شدن باورهای مذهبی در افراد و اعمال سیاست‌های نادرست اقتصادی از دلایل ایجاد این مشکل می‌باشد. در شرایطی که بانک‌ها و موسسات مالی بر سر سود بانکی با هم رقابت می‌کنند، تاجرها و اصناف هم بدتر از آنان عمل می‌کنند و

و افغانستان قابل ارائه و صادر به کشورهای دیگر نیست. بنابراین با توجه به ضعف‌های موجود، این سیستم در حالت کلی خدمتی به صنعت ما نکرده است و امروزه میزان صادرات از آذربایجان به صفر نزدیک شده است. در حالی که روزگاری کفش تبریز در جهان شناخته شده بود و به نقاط مختلف جهان برده می‌شد.

همانگونه که می‌دانید صنعتگران اخیراً اقدام به احیای تولید کفش چرمی و سوق دادن خط تولید به سمت کفش چرمی نموده‌اند. صنعت کفش در این راستا از چه موانعی باید عبور کند؟

خلاء بزرگی که در این راستا احساس می‌شود فقدان نیروی متخصص است. ورود تزریق به تولید در سال‌های گذشته و نیز کاهش رغبت افراد به آموزش و اشتغال در این حرفه موجب شده است که صنعت با چالش مهمی به نام کاهش نیروی متخصص و کارآمد مواجه شود.

چرا در سال‌های اخیر رغبت جوانان به یادگیری این صنعت و اشتغال در آن کاهش یافته است؟

صنعت ما از سال ۷۵ با بحران مواجه شد که این بحران از مسائلی مانند برگشت چک، نفوذ کار کردن نسیه‌ای به تولید و بازار و... ناشی می‌شد. خانواده‌ها با مشاهده و شنیدن این مسائل از این حرفه دل‌سرد و دلزده شدند و به اشتغال فرزندان‌شان در این حرفه رغبت نشان ندادند. آنچه که مسلم است این است که میزان جذب افراد به یک حرفه به تبلیغات پیرامون آن حرفه بستگی دارد. ورود فرهنگ تحصیل هم مزید بر علت شد و امروزه می‌بینیم که نیروی جدیدی به این صنعت وارد نمی‌شود و افراد شاغل در آن بچه‌های اوایل انقلاب و سالهایی هستند که صنایع در حال رشد بودند.

به نظر شما چگونه می‌توان افراد و به خصوص جوانان را به این حرفه جذب کرد و معضل کمبود نیروی ماهر را از میان برداشت؟
ما باید با ایجاد رشته‌های گوناگون مراحل

بها داده نمی‌شود. یکی دیگر از مسائلی که دولت باید برای حل آن تدبیری بیندیشد، نحوه صدور پروانه کسب است. شرایط صدور پروانه کسب به این صورت است که پروانه به ملک تولیدکننده داده می‌شود نه به شخص تولیدکننده. در حالیکه ساختمان بیشتر تولیدی‌ها اجاره‌ای است و تولیدکننده‌ای که پس از ماه‌ها تلاش توانسته پروانه کسب بگیرد، پس از چند ماه با اتمام وقت اجاره ناچار به تعویض مکان تولیدی می‌شود و پروانه کسب او باطل می‌گردد.

همچنین ورود بی‌رویه و بدون کنترل کفش‌های چینی از معضلات دیگری است که ضربه‌های جبران‌ناپذیری را به صنعت ما وارد کرده است و تاکنون اقدام نتیجه‌بخشی در این زمینه انجام نشده است.

سازمان صنعتی: به واردات کفش‌های چینی اشاره کردید. این مسئله چه پیامدهای منفی و مثبتی در داخل داشته است؟

کفش‌های چینی از بعد رنگ و تنوع مدل تاثیر مثبتی بر تولید داخل نهاد. همچنین موجب ایجاد حس رقابت در بین صنعتگران داخلی شد و صنعتگران را به تلاش و تامل برای پیشرفت و

احیای کفش چرمی ایرانی اقدام مثمر ثمری انجام نداده است. شرایط پرداخت تسهیلات نیز به گونه‌ای است که نتوانسته ایم آنرا به نحو مطلوب به کار گیریم. برای مثال حدود چهار سال پیش گفته شد که دولت برای احیای کفش چرمی تبریز و تولید آن به صورت انبوه وام پرداخت می‌کند. تهیه ابزارآلات و به مرحله اجرا در آوردن این طرح نیازمند حداقل دویست میلیون تومان است. درحالی که وام پرداخت شده تنها ۱۰ میلیون تومان بود. دریافت این مبلغ نیز یک سال به طول انجامید و سرانجام شرایط دریافت و پرداخت آن ضربه‌های زیادی به تولیدکنندگان وارد کرد. خود من یکی از تولیدکنندگانی بودم که با دریافت این وام خسارت‌های زیادی را متحمل شدم. همانگونه که می‌بینیم مبالغ تسهیلات ناچیز است و به صورت مطلوب و سازنده پرداخت نمی‌شود. این در حالی است که برای یک کارخانه چپیس - که در اشتغالزایی و پیشبرد صنایع بزرگ کشور سهمی ندارد - صدها میلیون وام پرداخت می‌شود ولی به صنعت کفاشی که صنعت مادر ایران است وازچوپان گرفته تا کارخانه داران بزرگ با آن در ارتباط اند،

به این ترتیب اخلاق در جامعه می‌میرد. به نظر بنده این روش خرید و فروش غیراخلاقی است و با باورهای مذهبی ما تناقض دارد. از سوی دیگر راس بسیاری از مشکلات موجود در این صنف، به ندادن به آن از سوی مسئولین و خود دست اندر کاران صنعت می‌باشد. در همین مورد عدم نقدینگی نیز اگر مبالغ نقدی که توسط تاجران ما صرف خرید کفش‌های چینی می‌شود، در داخل کشور صرف خرید تولیدات خودمان شود این مشکل تا حد زیادی کاهش می‌یابد و این مهم درایت و برنامه ریزی مسئولین، اهالی صنف و تجار را می‌طلبد. ولی متأسفانه وجه نقد کشور در بیرون مرزها صرف خرید کالاهای بی کیفیت می‌شود و تولید داخل روز به روز ضعیف تر می‌شود.

سازمان صنعتی: در سالهای اخیر دولت برای کاهش مشکلات کفاشان چه اقداماتی انجام داده است؟ به عبارت دیگر آیا تولیدکنندگان از حمایت‌ها و تسهیلات ارائه شده از سوی دولت راضی هستند؟

دولت برای اصلاح ساختار این صنعت و

یکی دیگر از مسائلی که دولت باید برای حل آن تدبیری بیندیشد، نحوه صدور پروانه کسب است. شرایط صدور پروانه کسب به این صورت است که پروانه به ملک تولیدکننده داده می‌شود نه به شخص تولیدکننده. در حالیکه ساختمان پیشتر تولیدی‌ها اجاره‌ای است و تولیدکننده‌ای که پس از ماه‌ها تلاش توانسته پروانه کسب بگیرد، پس از چند ماه با اتمام وقت اجاره ناچار به تعویض مکان تولیدی می‌شود و پروانه کسب او باطل می‌گردد

کلید گشایش و حل مشکلات ذکر شده در کجاست؟

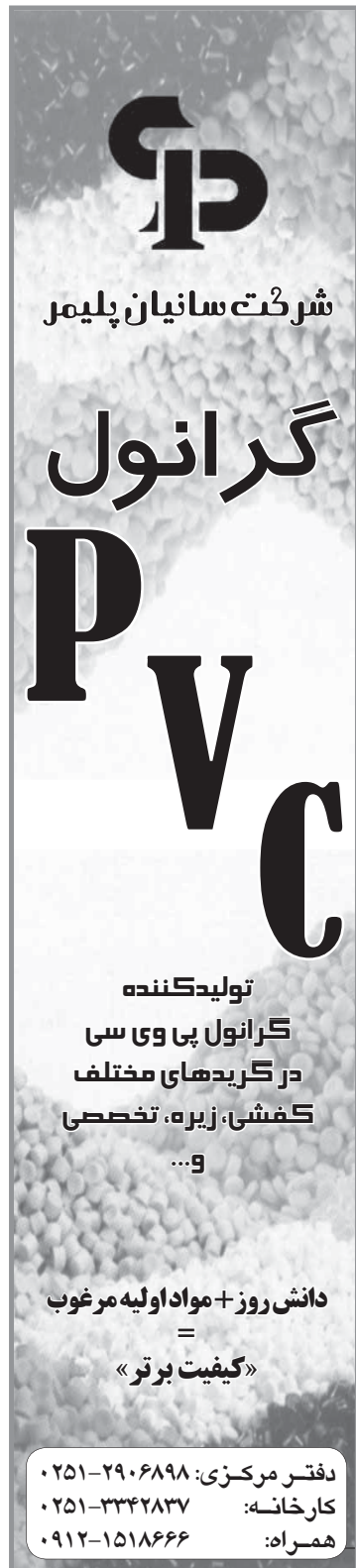
صنعت ما به دلسوزانی از درون خودمان نیاز دارد که منافع جمع را در نظر بگیرند. ترقی صنعت ما نیازمند حمایت درست دولت است. حمایتی که منجر به دخالت‌های دست و پاگیر نشود و صنعتگران تحت حمایت دولت به تلاش و تکاپو بپردازند. به نظر بنده مشکلات هر صنف باید به دست صنعتگران آن صنف حل شود و دولت می‌تواند با از میان برداشتن موانع بسترهای لازم را برای پیشرفت صنعتگران مهیا سازد. صنعت کفاشی از صنایع اصلی و بسیار ارزشمند کشور ماست و در دهه‌های گذشته از شاخه‌های اصلی اقتصاد محسوب می‌شد. در زمانی که از صنعت کفش و سایر صنایع در کشورهای هم‌چون ترکیه، کره جنوبی و... نامی در میان نبود، کفاشی در اقتصاد ایران از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. در دهه‌های گذشته این کشورها با سرمایه‌گذاری بر روی صنایع بزرگ، به صنایع پیشرفته دست یافتند و ما با سرمایه‌گذاری روی صنایع سنگین و نادیده گرفتن صنایع اصیل و با ارزش کشور، این صنایع را در معرض نابودی قرار دادیم. آنچه که اکنون به کاهش صادرات منجر شده، بی کیفیت بودن محصولات و غیر قابل رقابت بودن قیمت آنهاست. کاهش صادرات موجب شده است که سرمایه‌صدها میلیونی تولیدکنندگان در انبارها به صورت مرده و ثابت باقی بماند. ما می‌توانیم با اصلاح زیرساختها توسط کارشناسان و متخصصین اقتصادی، تولید و صادرات کفش را احیا کنیم و رونق گذشته را به بازار کفش داخل بازگردانیم. صنعت کفاشی صنعت بسیار پر زحمتی است و کفاشان با تلاش شبانه‌روزی خود این صنعت را تا به امروز حفظ کرده‌اند. در صورتی که کفش مرغوب ایرانی مجدداً به پا خیزد و تولید آن به صورت انبوه آغاز شود، شاهد رونق گرفتن هر چه بیشتر تولید و صادرات خواهیم بود.

ترقی واداشت. چرا که اگر محصول قابل رقابتی وجود نداشته باشد صنعت رشد نمی‌کند. ولی از سوی دیگر صنعت داخل از واردات بی‌مهابای محصولات بی کیفیت توسط تاجران لطمه خورد. کفش‌های چینی وارد شده به کشور ما از نظر کیفی در سطح پایینی قرار دارند. البته چین محصولات بسیار مرغوبی دارد که به اروپا و آمریکا صادر می‌کند و واردات محصولات بی کیفیت آن به ایران، که به دلیل کاهش قدرت خرید مورد استقبال عموم قرار گرفت، موجب شد که کنترل بازار از دست صنعتگران داخل خارج شود.

سوال: شما به عنوان یکی از اعضای با تجربه زنجیره بزرگ کفش تبریز از فعالیت‌های انجام شده توسط خوشه صادراتی کفش تبریز راضی هستید؟ آیا توانسته است به رسالت خود در هموار سازی مسیر صادرات عمل کند؟

انجمن‌ها و تشکل‌های موازی با صنعت می‌توانند در نجات و ترقی صنعت نقشی اساسی ایفا کنند. به شرطی که منافع شخصی بر منافع جمع غالب نشود. تاسیس خوشه صادراتی کفش تبریز قدم بسیار مثبت و غیرانتفاعی است. اما به نظر بنده در طی این دو سال و نیم که از آغاز فعالیت آن می‌گذرد اقدام چندان موثری در جهت منافع کل صنعتگران انجام نگرفته است. البته این عدم موفقیت به موضوع تولیدات تزریقی بازمی‌گردد. همان گونه که گفته شد، در شرایطی که بازار تولید را محصولات تزریقی به دست گرفته است، محصول قابل ارائه‌ای برای صادرات وجود ندارد و کفشهای تزریقی به صورت مقطعی به کشورهای عراق و افغانستان صادراتی می‌شوند. یکی از اهداف مهم خوشه در زمان تاسیس جذب شصت تولیدکننده شهر و صادر کردن تولیدات آنان عنوان شده بود. اما به دلیل مشکلات مذکور و رکود شدید حاکم بر تولید این تعداد تولیدکننده جذب نشده است.

سوال: به نظر شما به طور کلی

شرکت سانیان پلیمر

گرانول

PVC

تولیدکننده

گرانول پی وی سی

در گریدهای مختلف

کفشی، زیره، تخصصی

و...

دانش روز + مواد اولیه مرغوب

=

«کیفیت برتر»

دفتر مرکزی: ۰۲۵۱-۲۹۰۶۸۹۸
کارخانه: ۰۲۵۱-۳۳۴۲۸۳۷
همراه: ۰۹۱۲-۱۵۱۸۶۶۶

رهبران در سایه خلوص؛ شفافیت و پاداش؛ اعتماد می‌آفرینند.

